

Guanyen Puigdemont, Colau... i PSC?

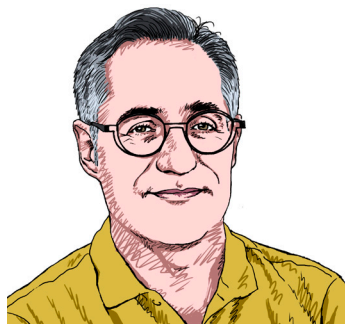
Els guanyadors del 26M són Puigdemont, Colau i PSC, si el 15 de juny guanya la Diputació de BCN: l'unionisme recuperarà un bastió de poder molt important

El president Puigdemont va obtenir una victòria històrica a Catalunya en unes eleccions europees: des de 2012 cap partit no superava el 28,5% dels vots, en un context de creixent multipartidisme i dispersió d'ofertes polítiques.

Havent superat el milió de vots, i a l'espera del Brexit que farà eurodiputada Clara Ponsati, els tres eurodiputats de Junts per Catalunya són un gran èxit si es té en compte la guerra bruta de l'Estat espanyol contra la seva candidatura. Els perjudicis de la no-confirmació de la llista fins el mateix dia d'inici de la campanya electoral (perdre molts vots per correu, no poder fer a temps l'enviament postal de la papereta a Barcelona i a moltes altres ciutats...) no van poder impedir una victòria esclatant de Puigdemont, tant a Barcelona ciutat (a 63 dels 73 barris) com a 769 dels 947 municipis de Catalunya.

El PSC ha cavalcat l'onada guanyadora de la victòria del PSOE del 28 d'abril i, amb un 22% dels vots, fa de llista unitària de l'unionisme i fortifica posicions a l'àrea metropolitana de Barcelona. L'oferta de Collboni a Colau, amb el suport *gratuit* de Valls per prendre l'alcaldia de Barcelona a Maragall, es un pacte dirigit també a recuperar la Diputació de Barcelona.

Deixant governar Garcia Albiol a Badalona, en lloc de donar suport a ERC i a Dolors Sabaté, el PSC s'assegura també els vots del PP a la Diputació de Barcelona, i pot recuperar per a l'unionisme una institució clau per al finançament local, que el PSC pot posar al servei prioritari dels municipis que governa.

RAMON
TREMOSA

@ramontremosa

Regalant Barcelona a Colau, el PSC també es pot assegurar que els comuns no sumaran en contra d'ell a Tarragona i en molts altres municipis, com ara Sabadell, Sant Feliu de Llobregat, Sant Just Desvern, Parets del Vallès o Malgrat del Mar.

Si tot això es confirma a mitjans de juny, quan es constitueixen els ajuntaments i les diputacions, Esquerra haurà patit una doble derrota al mes de maig. Puigdemont s'ha imposat clarament a Junqueras, que en cas d'haver acceptat la proposta del president a l'exili d'encapçalar una llista unitària al Parlament Europeu hauria obtingut la victòria electoral més alta d'una llista mai presentada a Catalunya. Ara el record històric es de Junts pel Sí el 2015, amb 1.650.000 vots, però el passat 27 de maig Junts per Catalunya i

Esquerra van aconseguir 1.720.000 vots.

ERC ha rebutjat les llistes unitàries que li oferia Junts per Catalunya en alguns llocs que haurien assegurat una molt clara victòria, com és el cas de Barcelona: amb 16 o 17 regidors, l'operació del PSC contra Maragall hauria estat molt més complicada que amb 10.

Si Ada Colau repeteix d'alcaldessa, la victòria municipal d'ERC haurà estat inútil: amb un 23% dels vots a les municipals i guanyant a Barcelona, la seva aposta ideològica de primar pactes *d'esqueres* no haurà estat estimada ni pels comuns ni pel PSC. Aquests partits consideren ERC una esquerra *poc de fiar* i, en l'actual context repressiu amb el PSOE governant a Madrid, encara menys desitjable.

Ada Colau ha de decidir si accepta els vots de Valls, del PSC i del PP per tornar a ser alcaldessa, una possibilitat que negava rotundament en campanya electoral. La tàctica de Barcelona en Comú sembla ser de marejar la perdiu del tripartit impossible amb PSC i ERC fins al mateix 15 de juny, presentar candidatura i esdevenir alcaldessa amb vots prestats com qui no vol la cosa: ella pot tenir els suports necessaris i no hi ha una majoria aritmètica alternativa.

Des del punt de vista polític, no és el mateix si les quatre capitals i les quatre diputacions les governa ERC amb suport de Junts per Cat i comuns, que si ho fa el PSC amb suport dels comuns i Ciutadans. La decisió de Colau pot comprometre irreversiblement els comuns amb els repressors o amb els reprimits.

Eurodiputat independent pel PDeCAT